

Madiba se Gunsteling Volksverhale

Die
Wolkprinses

In hierdie Swazi-verhaal, oorvertel deur Phyllis Savory, word die haas op magiese wyse in 'n mens omskep – 'n ongewone gebeurtenis in haas verhale.

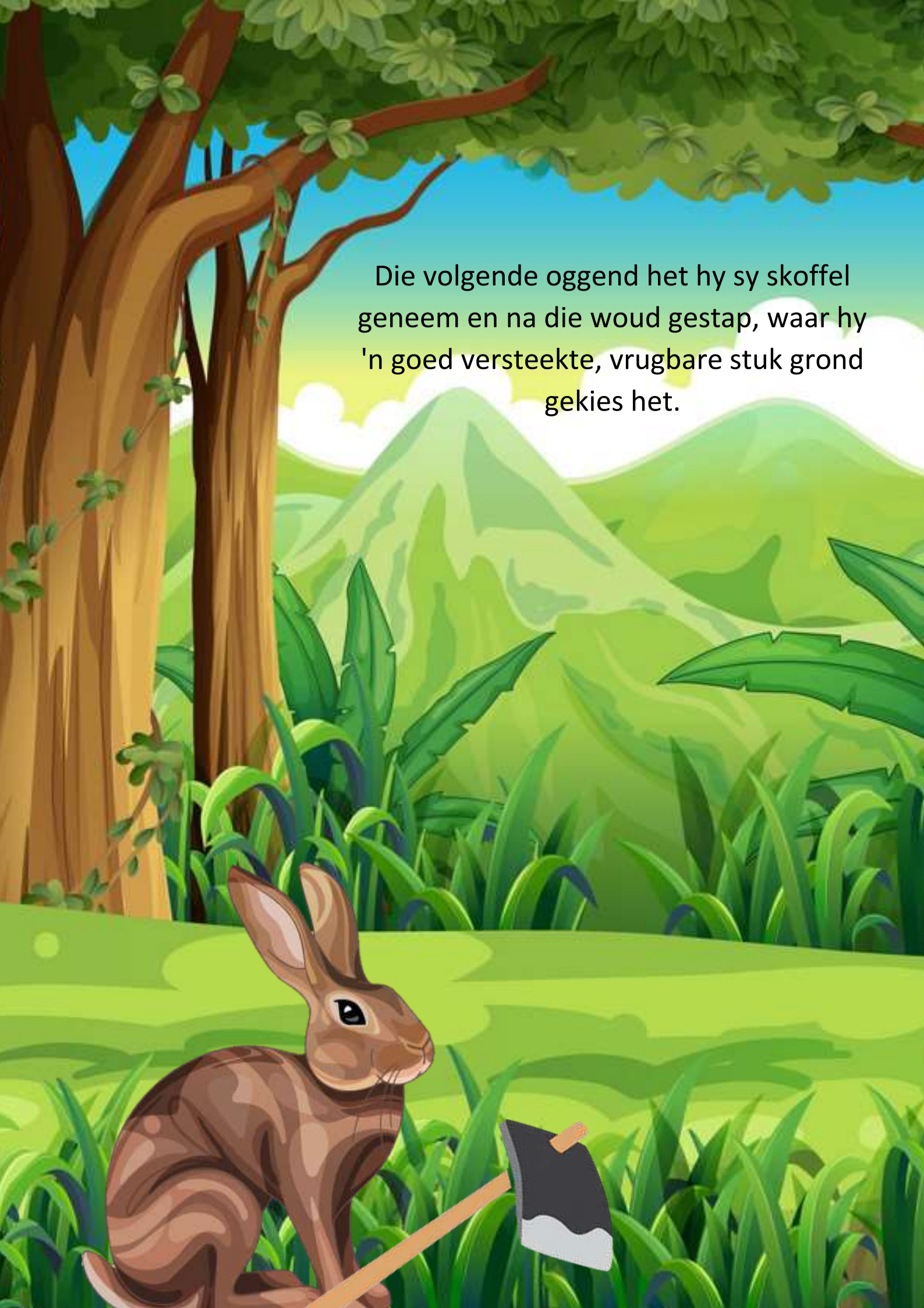

By twee geleenthede het daardie haas amper ontsnap om doodgemaak te word deur honde, wat aan die hoofman behoort wat die lande besit het wat hy so gereeld beroof het, en hy was bang dat hulle hom eendag sou vang.

“Ek moet my eie oeste kweek,” hyg hy by homself terwyl hy uitgeput onder ’n bos lê en herstel van die jongste desperate jaagtog. Hy het net-net daarin geslaag om die vinnig lopende honde te uitoorlê deur te vlug toe hulle hom vir 'n oomblik uit die oog verloor het.

Die volgende oggend het hy sy skoffel
geneem en na die woud gestap, waar hy
'n goed versteekte, vrugbare stuk grond
gekies het.

Hy het die gras weg geruim en dan die kluite versigtig gegrawe en bewerk.

Toe dit aand word, het hy vermoeid maar tevrede teruggekeer na sy hut.

“Ek sal môre my mielie pitte en pampoensaad plant,” besluit hy terwyl hy die laaste oorblywende meliestronke van sy vorige diefstal gaarmaak, “of een van die dae sal daardie honde te vinnig wees vir my.”

Daardie nag het hy lekker geslaap. Die volgende oggend, nadat hy sy ontbyt met 'n bietjie tuisgebroude bier afgespoel het, het die haas na sy lande vertrek waar hy behoorlik sy oeste gesaai het.

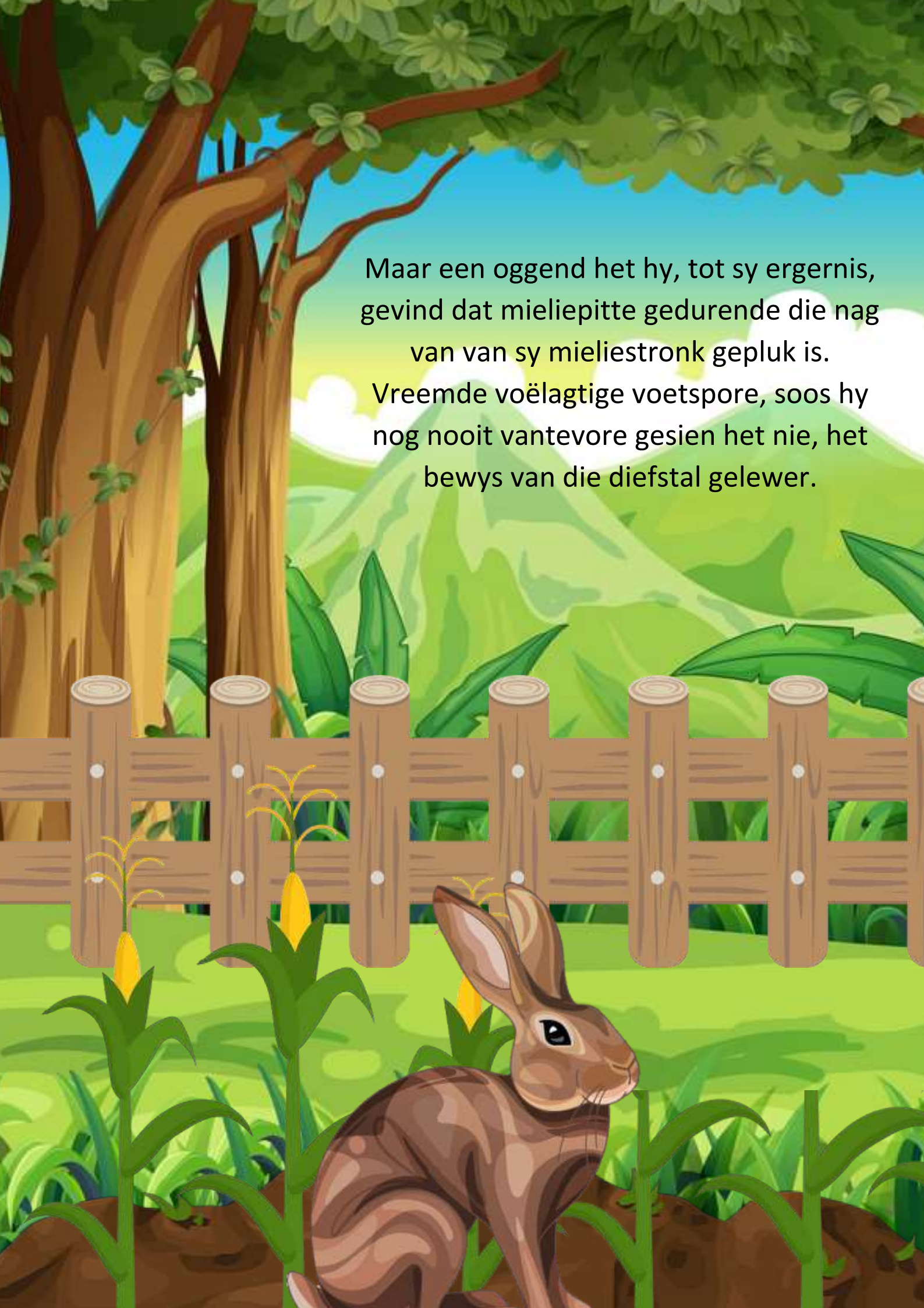
Toe dit tot sy bevrediging gedoen is, het hy 'n bietjie boshout afgekap en die erf versigtig met 'n heining omring om die bok uit te hou.

Hy was gelukkig in die weer, en die oeste
het gegroei en floreer. Soos oestyd nader
gekom het, het die mieliekoppe geswel en
die pampoene het gunstig afgerond.

Uiteindelik het hy die eerste vrugte van sy arbeid gepluk. Terwyl hy by die vuur gesit en die sappige meliekop braai, het hy gedink hoe dwaas hy was om sy lewe so gereeld in die hoofman se melie land te waag.

Maar een oggend het hy, tot sy ergernis,
gevind dat mieliepitte gedurende die nag
van van sy mieliestronk gepluk is.
Vreemde voëlagtige voetspore, soos hy
nog nooit vantevore gesien het nie, het
bewys van die diefstal gelever.

“Ek sal strikke stel vir hierdie voëlowers,”
het hy vir homself gesê, “het gedink dit is
vreemd dat hulle in die nag sou kom..”

Hy het na die weivelde gegaan waar die hoofman se
beeste gewei het en gewag totdat die herder seuns
geslaap het voordat hy 'n paar lang, swart hare uit die
stert van een van die koeie getrek het.

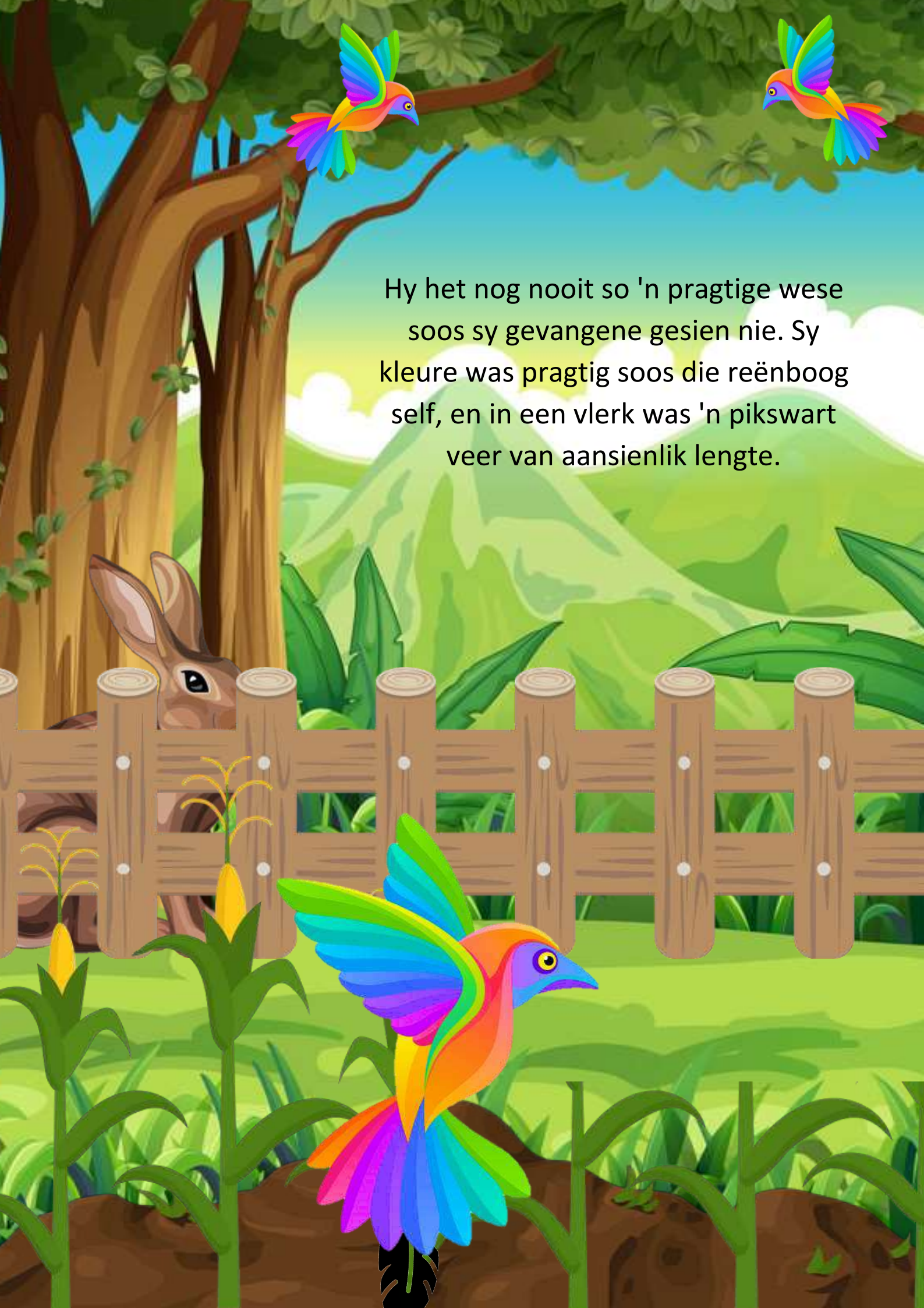

Hy het die hare terug na sy stuk grond geneem en dit in kunstige voorslagknoop vasgebind, wat hy stewig op die grond vasgepen het. Toe het hy grond liggies oor die hare gestrooi sodat dit nie gesien sou word nie. Nadat hy die voorbereidings voltooi het, het hy huis toe gegaan, vasbeslote om die diewe te vang.

Hy het vroeg opgestaan, en toe hy die lande nader, was hy verheug om die gefladder van vlerke te hoor. Toe hy oor die heining kyk, sien hy dat 'n voël inderdaad in een van die strikke vasgevang was, terwyl baie van sy soort hoog bo in die lug gesirkel het, in oënskynlike benoudheid.

Hy het nog nooit so 'n pragtige wese
soos sy gevangene gesien nie. Sy
kleure was pragtig soos die reënboog
self, en in een vlerk was 'n pikswart
veer van aansienlik lengte.

“Jy wil my tuin roof?” het die haas gesê en gryp die sukkelende voël grof vas. “Vanaand is jy vir my ‘n lekker ete!”

Hy het die knoop wat die voël vasgehou het, los gemaak, en sy gevangene huis toe gedra terwyl sy voëlmaats bo hulle sirkel.

Hy was op die punt om die voël dood te maak, maar voordat hy dit gedoen het, het hy die lang swart veer van sy vlerk getrek, met die idee dat hy dit bo-op sy hut sou plaas as 'n waarskuwing vir ander voornemende voëldiewe. So gou as wat hy dit gedoen het, het die voël verdwyn en 'n pragtige meisie het voor hom gestaan.

“Gee my asseblief my tower veer terug,” huil sy tranerig.

“O, nee,” antwoord die haas. “Jy is te pragtig om my te ontsnap. As Ek jou jou veer teruggee, sal jy weer 'n voël word en terugvlieg na jou metgeselle. Waar is jou huis?”

“My huis is anderkant die wolke,” antwoord die lieflike meisie, “waar my pa as koning regeer. Ek is sy enigste kind, en dit is my voël bediende wat om jou hut draai. Hulle is bang om sonder my terug te keer na my ouers toe. Laat my asseblief gaan!”

Die haas was nie van plan om na haar pleit te luister nie en het die towerveer in die grasdak van sy hut weggesteek. Die Wolkprinses was dus verplig om by hom te bly. Hy was vriendelik teenoor sy pragtige gevangene. In ruil daarvoor het sy die hut gegee en al die huishoudelike take gedoen.

Uiteindelik het die lewe vir hulle albei 'n gelukkige roetine gevestig en soos die weke verbygegaan het, het die Wolkprinses begin lief te raak vir haar gevangene.

Eendag het sy vir die haas gesê dat as hy haar tower veer sou teruggee sal sy hom in 'n mens net soos sy verander. Eers het hy haar wantrou, gedink dat sy 'n truuk met hom wou speel en vir altyd sou wegvlieg.

Sy het hom egter verseker dat sy hom te innig lief het om sonder hom in die wolke na haar huis te wil terugkeer.

Uiteindelik het hy die veer aan haar terug gegee.

Sy het die veer in haar hand gehou, sy het hom daarmee aan geraak, en hy het in 'n aantreklike prins verander, wat haar dadelik gevra het om met hom te trou.

Die prinses het dadelik ingestem, op die voorwaarde dat hy hul huwelik geheim hou, want sou haar voël bediendes, wat dikwels om die hut kom draai het, vir haar pa vertel dat sy met 'n aardeman getrou het, sou hy haar vir altyd in die wolke uit haar huis verban.

So het hulle man en vrou geword, gelukkig saam in hul hut.

Die Wolkkoning het baie boodskappe met haar voël bediendes gestuur sodat sy dogter kan terugkeer na haar huis. Maar aangesien sy voortdurend geweier het om dit te doen, het hy besluit om die man dood te maak wat haar hart besit het.

Vir hierdie doel het hy vir haar bediendes gesê om vriende te maak met 'n houtkapper en 'n muis op aarde. Toe hulle dit gedoen het, moes hulle vir die houtkapper sê om gif uit die woud te versamel, en die muis, met sy vermoë om die hut ongesiens binne te gaan, om dit in haar minnaar se kos te sit.

Die twee klein wesens het ingestem tot die plan en het naby die hut gekuier om die vertroue van die prins en sy lieflike vrou te kry. Kort voor lank het hulle egter so lief vir die prins en prinses geraak dat hulle, toe die tyd aangebreek het, geweier het om die Wolk konings se opdrag uit te voer.

Alhoewel die Wolkprinses baie gelukkig was met haar geliefde man, het sy uiteindelik verlang om haar mense en haar huis weer te sien.

“Gee my asseblief my towerveer,” het sy eendag haar man gesmeek, “dat ons albei my mense bo die lug kan besoek. As hulle jou sien, kan dit wees dat hulle sal instem tot ons huwelik, en my pa kan jou as sy seun aanvaar.”

Hierdie versoek kon haar man nie weier nie, want sy was 'n goeie vrou en hy het haar begin vertrou. So, hy het die veer uit sy skuilplek geneem en sy het dit in die grond geplant, waar dit dadelik opwaarts gegroei het totdat dit die wolke daarboon deurboor het.

Hulle het na hul vriende, die houtkapper en die muis, geroep om hulle te vergesel, en hulle het hul lang klim na die hemele begin. Eers het die prins gegaan, gevolg deur sy prinses, toe die houtkapper, en laaste in die ry, die muis.

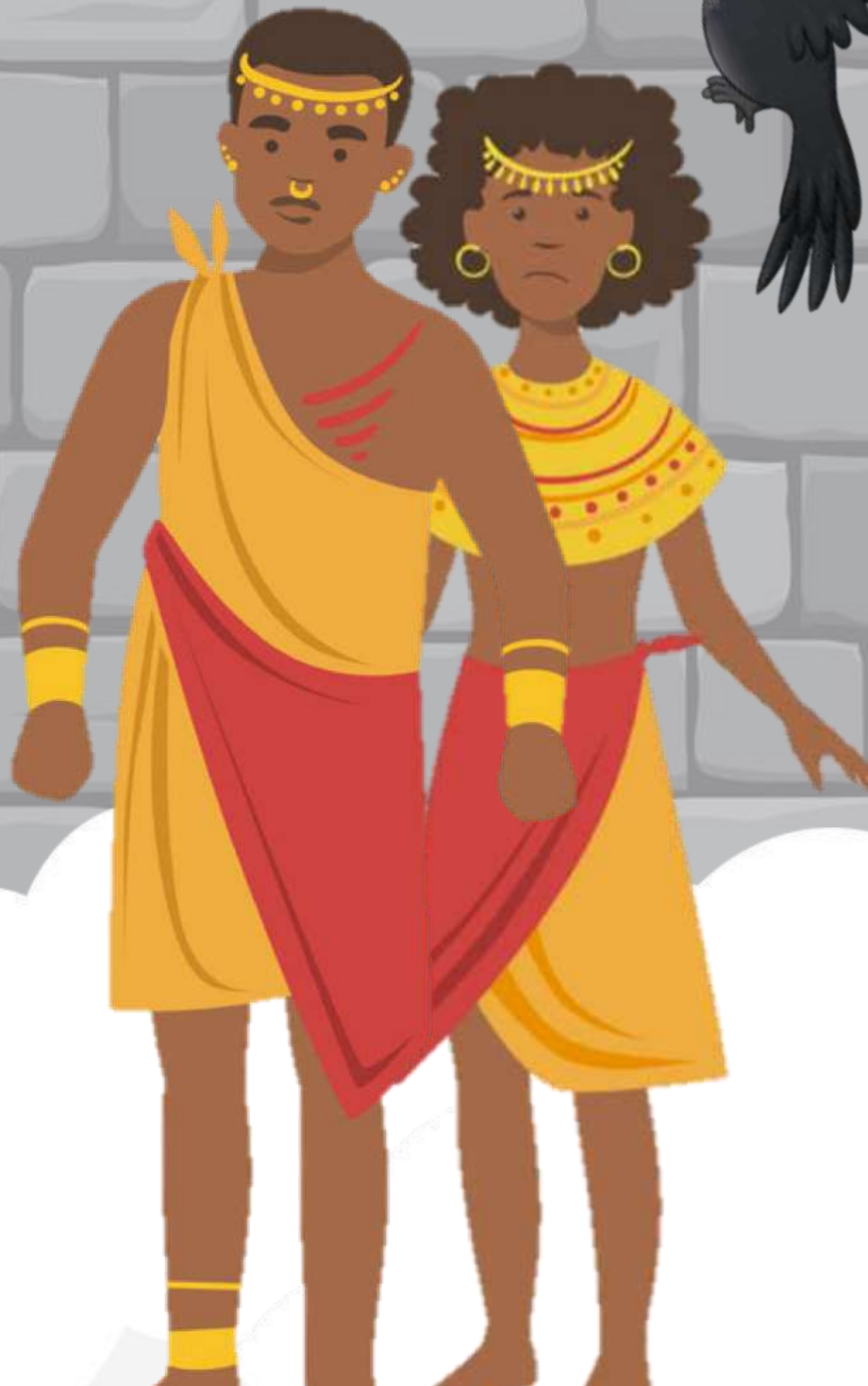

Nadat hulle deur die wolke gegaan het, het hulle by 'n groot muur gekom. Waar die punt van die veer gerus het, was die bek van 'n tunnel, maar hulle pad was versper deur groot rotse wat soomloos inmekaar gepas het. “Nou,” het die prinses gesê, “begin ons probleme, want net my mees vertroude bediende ken die geheime vangs wat die rots beweeg wat die opening na my pa se koninkryk verberg.”

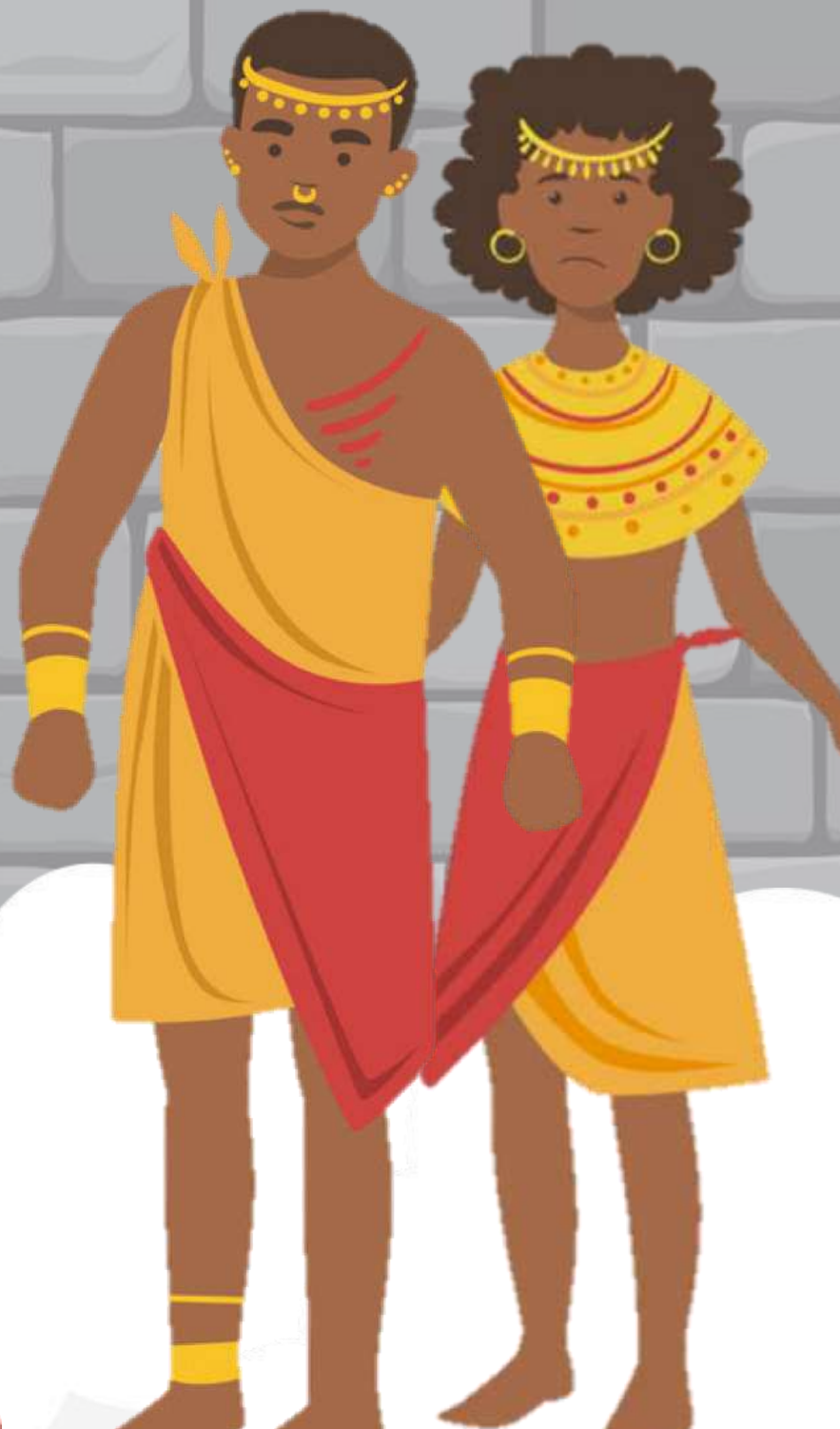

"Geen skeur is te klein vir my om te vind nie," het die muis gesê. "Ek sal my pad om die rots voel totdat ek dit kry."

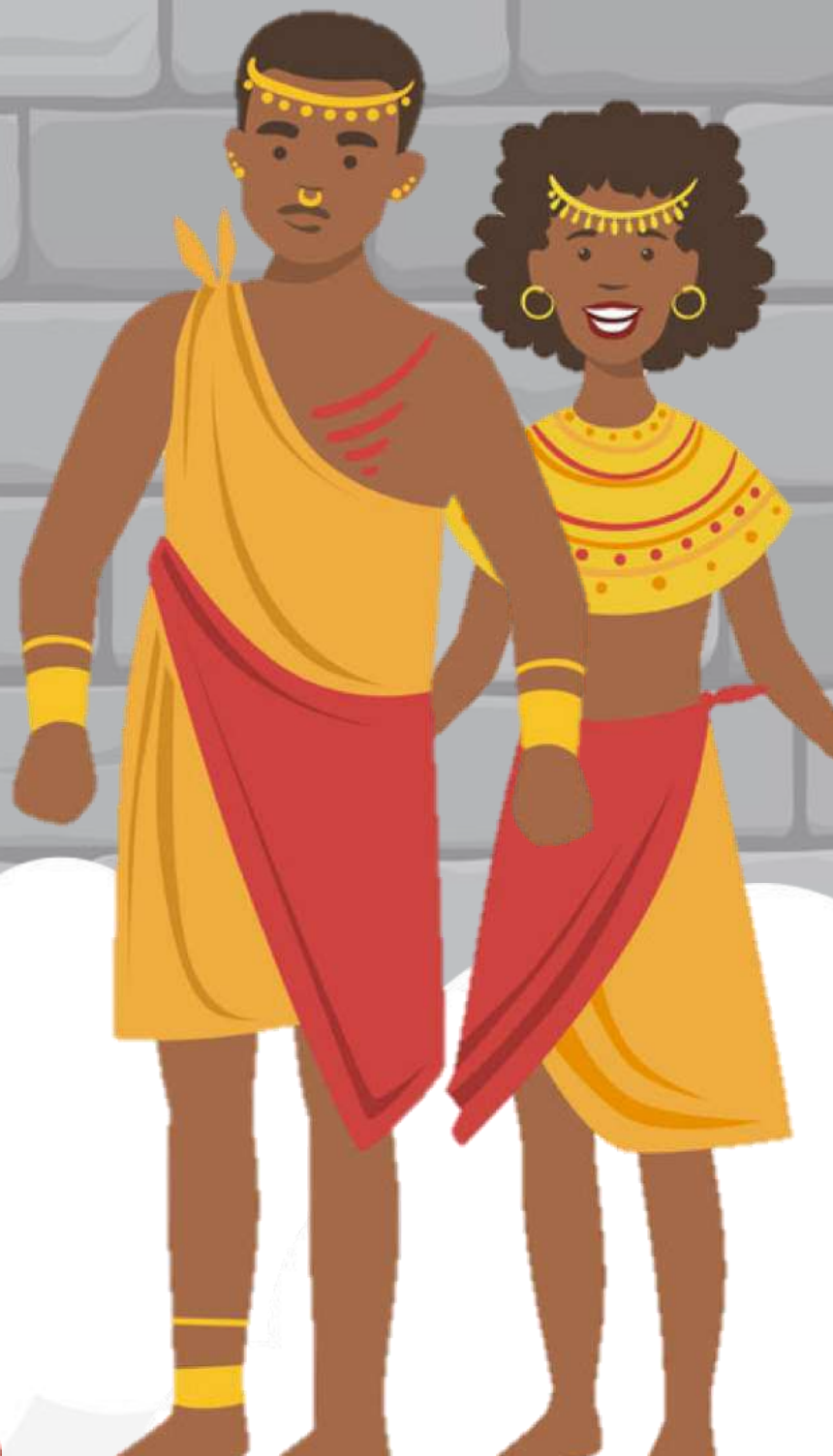
Om en om die einde van die tunnel het hy gegaan en probeer om 'n plekkie te vind wat die geheim sou openbaar. Maar probeer soos hy wil, dit was so 'n perfekte snit dat hy geen plek kon vind wat 'n houvas vir sy skerp tandjies bied nie.

“Laat ek probeer,” het die houtkapper gesê, “want my lewe het daarvan afgehang om boomstamme met my bek te tik, en my ore sal volg waar die geheim lê.” Tik, tik, tik het die sterk klein bekkie gegaan terwyl die houtkapper by die rots geboor het, en nie een deel van die oppervlak onafgetap gelaat het nie.

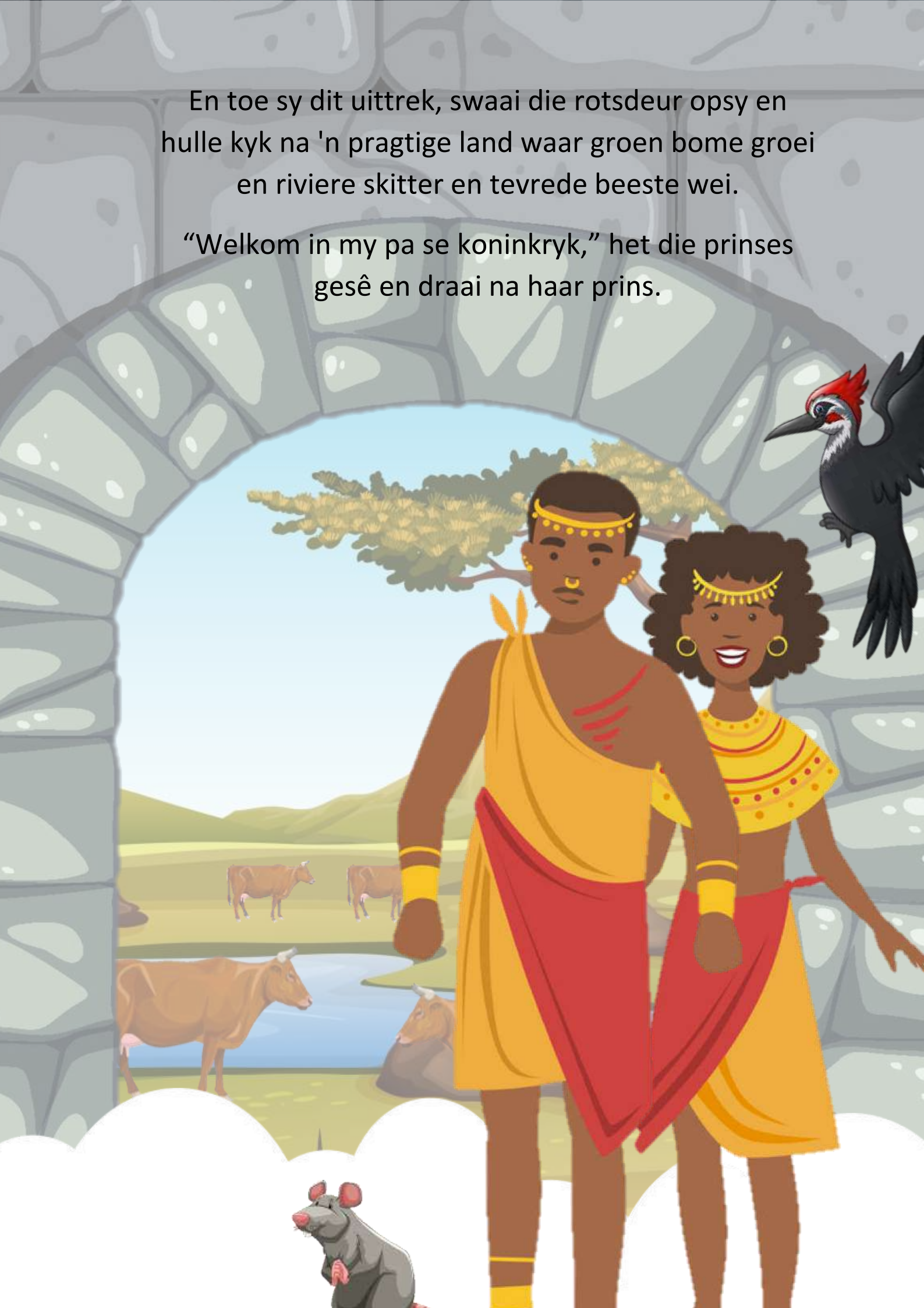

"Ag," het sy uiteindelik gesê, "dit is sekerlik hier, want 'n hol eggo klink agter hierdie plek." Versigtig skraap en deursoek sy met haar skerp snawel, uiteindelik 'n piepklein hak wat van dieselfde grys klip as die muur was en onsigbaar vir die oog. Versigtig het sy hefboom en begin trek totdat sy uiteindelik die hak losgemaak het.

En toe sy dit uittrek, swaai die rotsdeur opsy en hulle kyk na 'n pragtige land waar groen bome groei en riviere skitter en tevrede beeste wei.

“Welkom in my pa se koninkryk,” het die prinses gesê en draai na haar prins.

Daarna het sy die pad na die lieflike land gelei, waar hulle gou 'n groot dorpie bereik het met goedgeboude hutte en beeskrale.

Daar was baie opgewondenheid onder die Wolkmense oor die onverwagte terugkeer van hul prinses.

Daarna het sy die pad na die lieflike land gelei, waar hulle 'n groot dorpie bereik het met goedgeboude hutte en beeskrale.

Daar was baie opgewondenheid onder die Wolkmense oor die onverwagte terugkeer van hul prinses.

“Watter nonsens is dit?” het die Wolkkoning kwaai gevra. “Wolkmense het nog nooit met diegene getrou wat op aarde woon nie. Hy moet dadelik na sy huis terugkeer.”

Die prinses het egter geweier om na haar pa se woorde te luister en vir hom gesê dat as hy haar minnaar wegstuur, sy ook die huis vir altyd sou verlaat.

"Sy wysheid is bo dié van alle ander mans," het sy vir haar pa gesê, "en jy moet hom as jou seun verwelkom."

"Wel," sê die koning toe hy sy dogter se vasbeslotenheid sien, "ons sal hom 'n rukkie laat bly." Maar hy het gedink dat hy 'n plan sou beraam om die aardemens op so 'n manier dood te maak dat dit na 'n ongeluk lyk. Toe het hy opdrag gegee dat 'n verwelkomingsfees voorberei moet word.

Die muis was lief vir lekker kos en was na die kombuis aangetrek deur die reuk van kosmaak. Hy het ongemerk ingesluip om die lekkernye op te tel wat op die vloer geval het.

Maar sy oë en ore was skerp, en hy het gehoor hoe die hoofkok die koning se bevele bespreek om die aardemens te vergiftig.

Hy het versigtig gekyk, en nadat al die skottelgoed uitsoekkos voorberei is, sien hy een word opsy gesit. Toe kom die koning se hoof towenaar in om 'n wit poeier daaroor te sprinkel.

Die muis het geen tyd verloor om na die prins te hardloop nie. Hy het op sy skouer geklim en gefluister, “Jou lewe is in gevaar! Eet geen kos vandag.”

Toe vertel hy hom alles wat hy in die koninklike kombuis gesien en gehoor het. So is die prins gered.

Die koning was kwaad omdat sy plan misluk het, en daarom het hy sy hooftowenaar geroep. Om te verseker dat niemand die goddelose plan sou hoor nie, die twee het dit onder die groot raads boom bespreek.

“Hierdie keer,” sê die koning, “jy moet ’n magtige haelstorm optower op die groot vlakte wat strek tot by die horison tussen my koninkryk en die naburige gebied. Ek sal die prinses se minnaar met ’n boodskap oor die vlakte stuur, waar die hael hom sal doodmaak.”

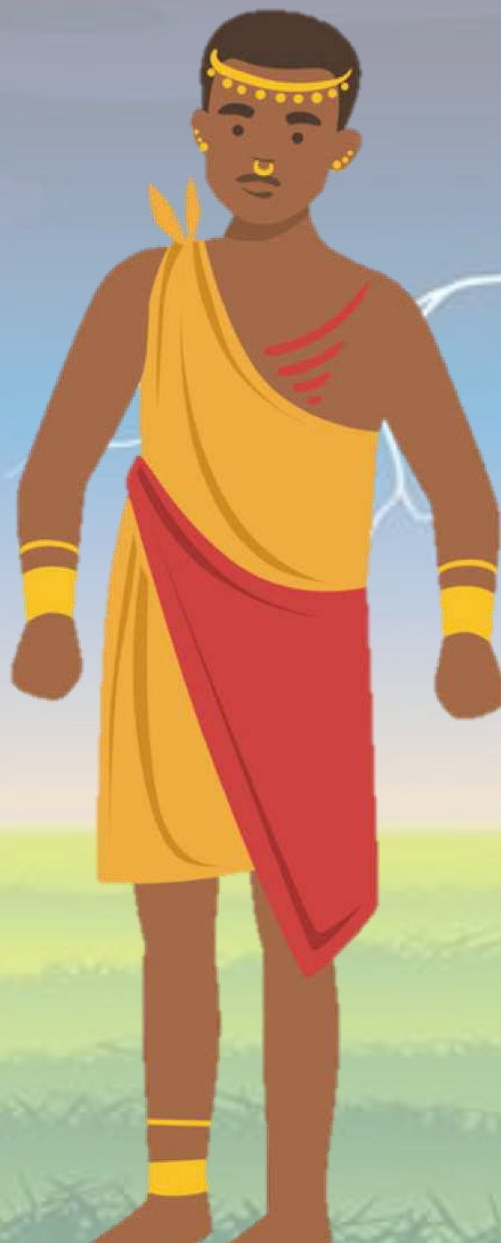
Sonder dat die koning geweet het, het die houtkapper haarself hoog in die takke van die boom gesit, en haar skerp ore het die gesprek gehoor, so sy het 'n paar planne van haar eie gemaak.

Die volgende oggend het die koning die prins laat haal. “Ek wil hê jy moet ’n boodskap neem,” het hy gesê, “na my buurman ver oorkant die groot vlakte wat ons koninkryke skei. As jy by ons wil woon, is dit wys dat jy die mense rondom ons ken.”

Die volgende oggend het die prins op sy reis vertrek. Maar toe hy halfpad oor die vlakte was, ver van enige skuiling, het swart wolke in die lug begin saampak. Kwaai weerlig het geflits en donderweer het gerol.

"Ek gaan dalk doodgemaak word," het hy gedink, en kort voor lank het die hael in groot stukke gekartelde ys geval.

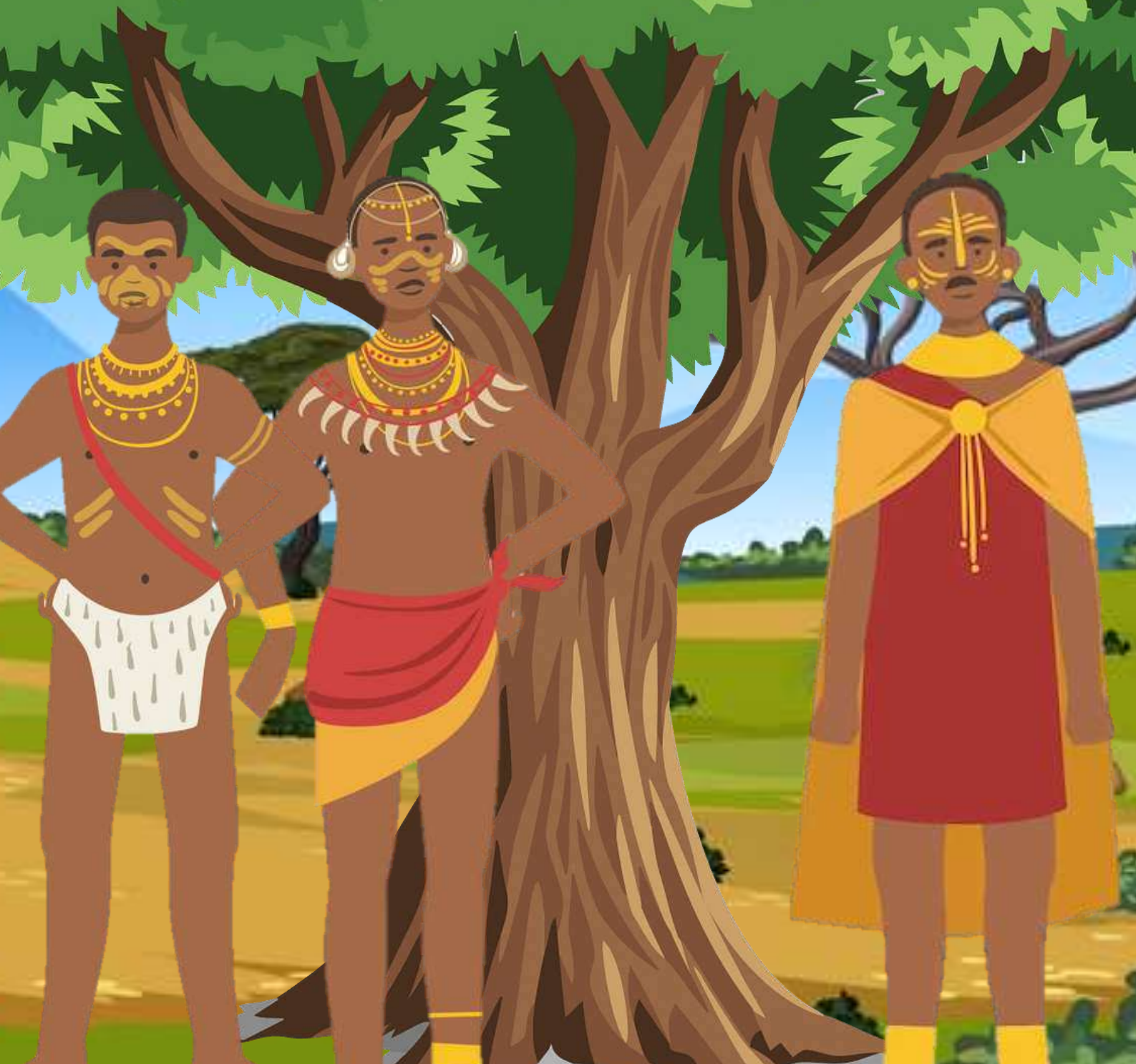
Maar voordat dit aan sy kop kon raak, het die houtkapper, wat hom ongesiens gevolg het, hom met haar towervlerke bedek. Sy het hom gesê om te gaan lê en hom teen die gevaar van bo beskerm.

Toe die storm verby was, staan hy verdwaas op. Daar was niks anders as verlatenheid so ver as wat die oog kon sien nie. Maar alhoewel die hael diep op die grond gelê het, was die prins geen kwaad aangedoen nie.

Die koning se woede toe die prins ongedeerd teruggekeer het, kan verbeeld word. Hy het al sy towenaars ingeroep. "Ons moet 'n jagtog ter ere van die prins reël," het hulle uiteindelik besluit. "Daar sal baie jagters wees met hulle pyl en boë, en wie sal weet wie se pyl hom doodgemaak het?"

Weer het die houtkapper hoog in die boom gesit en die
goddelose plan gehoor.

Sy het vinnig na die hooftowenaar se hut gevlieg, waar sy 'n towerbekoring voorberei het.

Sy het vir die prins gesê om dit versteek om sy nek te dra. Dit, het sy hom verseker, sou die pyle van sy liggaam af sal weg draai.

Op die dag van die jag het baie van die jagters probeer om die koning se beloning te kry deur die prins dood te maak. Tog, alhoewel hul arm waar was, het hul pyle herhaaldelik skadeloos op die grond geval sonder dat hulle hul merk bereik het. Weereens het die prins ongedeerd teruggekeer.

“My liefling,” het hy daardie aand vir die Wolkprinses gesê,
“jou pa sal nie rus voordat hy my doodgemaak het nie. Dit is
tyd vir my om terug te keer na my huis op aarde.”

"Die lewe sonder jou, my man, sou vir my niks wees nie," het
sy vir hom gesê. "Ek sal saam met jou terug gaan."

So, in die dood van die nag, toe almal vas aan die slaap was, het die prins, die prinses, die houtkapper en die muis stilletjies na die deur beweeg wat uit die wolke gelei het. Terwyl die prinses die towerveer na die aarde ver onder neergegooi het, het dit by die deur van die prins se hut beland.

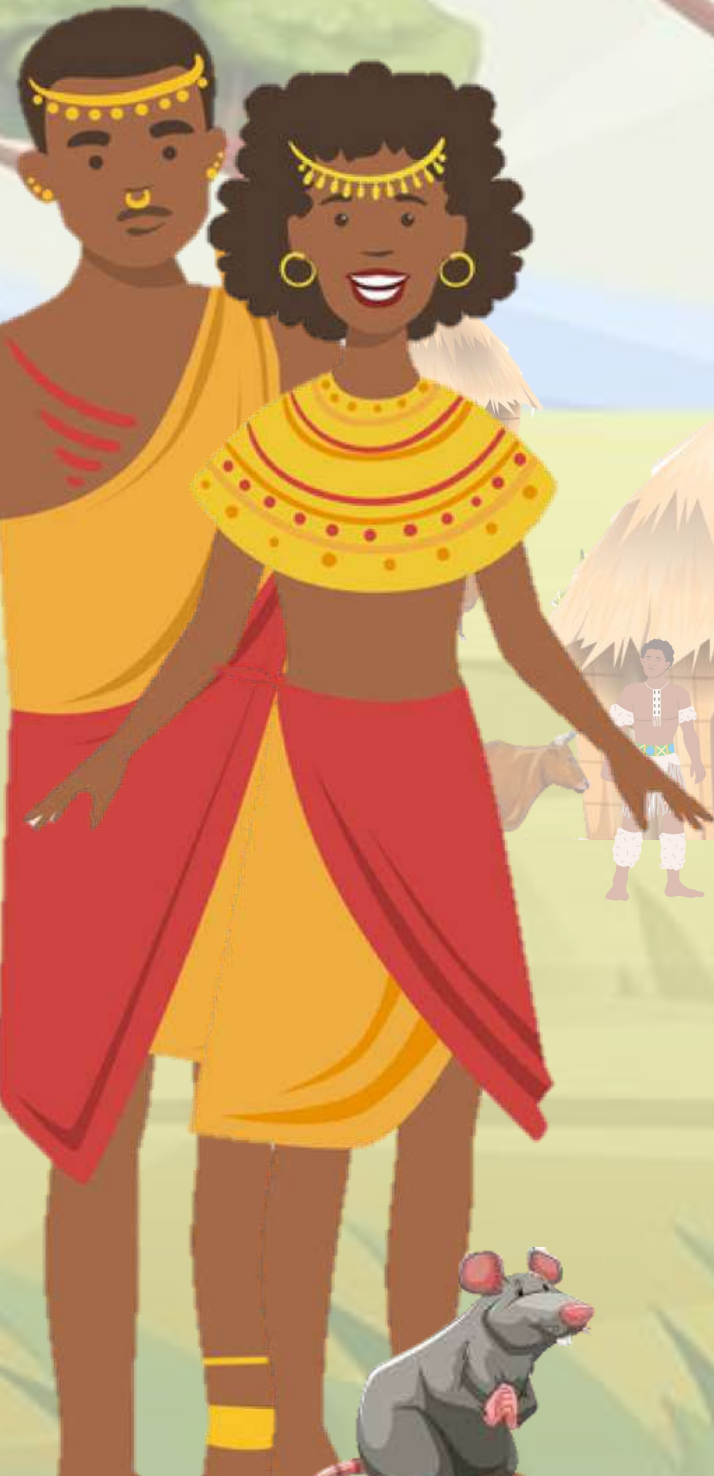
Toe klim hulle almal af om die land van die Wolkvolk vir altyd te verlaat.

"Wens wat jy wil," het die houtkapper vir die prins gesê,
"en jou towerkrag sal dit voorsien."

"My grootste wens van alles is vir 'n huis wat by my vrou sal pas."

Dadelik het 'n pragtige dorpie voor hulle verskyn,
bevolk met onderdane wat hom as hul koning
gesalueer het.

Beeste het kniediep in groen weivelde gewei, en 'n groep bediendes het die prinses na haar koninklike hut gelei.

Die prins se volgende wens was dat die muis en die houtkapper mense moes word, wat in 'n oogwink plaasgevind het. Toe is 'n fees beveel om die huwelik van die prins en sy Wolkprinses te vier. Die muis het die hoofraadslid geword, en die vier vriende het tot 'n rype en gelukkige ouderdom geleef en hulle mense wys en goed regeer.

